

Szerkesztőség:

Kaszinoy-utca 1. szám földszint. Bérmentelen leveleket csak ismert kőtől fogadunk el. Kéziratokat vissza nem küldünk.

Kiadóhivatal:

Petőfi-utca 1. sz. (Ungerleider Albert könyvnyomdájában).

Hirdetések díjsabaja szerint:

Egyes szám 5 kr., öszi- és vasárnap utáni szám 3 kr.

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KÖZGAZDASÁGI NAPI LAP.

Megjelen hatón és ünnepek után is.

Előfizetési árak:

Table with subscription rates: Helyben házas hordás, Egész évre 12 frt, Fél évre 6 frt, Negyed évre 3 frt, Egy hóra 1 frt. Vidékre postán küldve: Egész évre 14 frt - kr., Fél évre 7 frt - kr., Negyed évre 3 frt 50 kr., Egy hóra 1 frt 20 kr.

Tárgy hiányában.

Arad, Julius 27.

A holt-saison természetesen nagyban árt az ellenzéki lapoknak, a mennyiben igen megritkult a nóta, s a kormány ellen való opponálásra alig lehet tárgyat találni.

A Kuhn báró esetét, fájdalom, nem lehet Tisza Kálmánnak tulajdonítani és ennél szemrevalóbb ötlet nem akad még a legöregebb ellenzéki hazafi tolla alá sem.

Igy az ismétlés proceessusa áll be és az öreg Homonnayval csakhamar az mindegyre a kulacs — a közlekedési ügyek után kiáltanak és ezt csépelik: akció desperációból. Nézet eltérés természetesen a kérdésekben is nyilvánulhat; de ha ellenzéki álláspontból bírálja is valaki közlekedésügyi politikánkat, a tények, az el nem tagadható tények elől el nem zárkozhatik. Az a bíráló, mely e tényeket igyekszik eltagadni, a jóhiszemű közönség bizalmával való visszaélés.

Igy egyik fővárosi ellenzéki lap, ismételtén felpanaszolja, „hogy a vasút-építkezés terén sok történt ugyan, de a hajózás mostoha gyermeke a kormány-nak, pedig a kivánatos olcsó szállítást csak ez képes biztosítani.” — „Javítani kellene a felső Dunán, mondja tovább a nevezett lap, „oda keilene fordítani a pénzt, nem pedig a Vaskapura, melynek munkája, a Romániával fennálló viszony-nál fogva, legalább is időelölti.”

Abban a nézetben mi is osztozunk, hogy a vízi utat a mi nyers tömeg-árúink szállítása tekintetében a legolcsóbb, ám-bár meg kell jegyeztünk, hogy ez olcsóság csak relatív és a hajózás teljesítmény-képességét tekintve és a vasúti szállításhoz viszonyítva, absolute véve csak korlátolt mértékben áll fenn.

Ugy találjuk azonban, hogy ezen felfogást a közmunka- és közlekedésügyi miniszter teljes mértékben érvényesíti és hogy azon állítás, mintha a vízi közlekedés fejlesztésére kellő súlyt és figyelmet nem fordítana alaptalan. Csak arra akarunk hivatkozni, hogy a nevezett miniszter, az állami hajók számát folyton szaporítja, hogy azon hajózási forgalmakban, melyek a

vasúti irányú kiegészítő vonalakként tekinthetők, a hajóvontatást az állami gőz-sókkal ugyiszólván ingyen teljesített; hogy azon intézkedéseivel, melyek segítségével viszonylatokban, melyekben a gőzhajózás hasonló versenyyel nem találkozik, a gőzhajózás ellen vasúttal kálveszi fel a versenyt; első sorban azon közgazdasági czélnak szolgál, hogy a hajózás viteldíjait leszorítsa és ez által nyújtott olcsó tarifáknak előnyeit, az ország közgazdasági érdekeinek javára fokozza. Ha ezen intézkedések után az áru-szállítás irányára ismét befolyást érteni igyekszik, — mi pedig nem csekély fontosságú kérdés az ország és a fővárosnak kereskedelmi és forgalmi érdekeire nézve, — ugy mindez a mellett bizonyít, hogy ez onlított felfogás a nevezett miniszter által sikerrel érvényesített.

E lap felszólalása a Vaskapu szabályozása ellen, szinte érthetetlen, midőn ugyanazon lap annak idején a közlekedésügyi miniszter előterjesztését a Vaskapu tárgyában nyíltan helyeselte?

Hogy lehet e fontos kérdést általában a Romániával ma fennálló viszonyokra való hivatkozással elütni, hiszen ha ezen indok helyt álló lenne is ma, a Vaskapu használhatóvá a legjobb esetben csak hat év múlva válik.

De sem ez, sem más hasonló indok nem vehető komolyan latba azon nagy czéllal szemben, melyet a Vaskapu szabályozása által hazai szempontból elérni kétszegtelenül feladatunk.

De az általános tarifamélekre czélzó vádat, határozottan visszautasítjuk. Nemcsak a gabonaárak, hanem a többi áruárak is, — hancem egyáltalán semmi oly dicszabás, mely a hazai állami vasúttal szemben emeltetett, sőt ellenkezőleg, kivált a magyar államvasúttal, fokozatosan leszállítottat, illetve több ízben, különösen az egyes államosítások alkalmával is, jelentékenyen mérsékelteket. Csak a gazdára nézve majdnem irrelevans és leginkább a külföldi behozatalt sújtó darabárú-tételek emeltettek fel a múlt évhez, né-

milleg éppen oly czélból, hogy a hazai kivitel és termelés részére a szükséges áldozatokat, az államvasutak jóvedelmességének károsítása nélkül, meg lehessen hozni. Hogy e részben eddig mi történtik folyton, arról az ellenzéki lapoknak ugy látszik nincs tudomása, holott arról tanuskodik a „Vasúti és közlekedési közlöny” majdnem minden egyes számának díjkezdő rovata.

De hát a tárgy hiánya sok oktan dolgot szülhet akkor, midőn elégedetlennek kell lenni minden áron — k-r.

Tisza Kálmán miniszterelnök — mint táviratilag jelentettük, — csütörtökön párnapi tartózkodásra a fővárosba érkezett a mind délelőtt, mind délután a pénzügyminiszteriumban dolgozott, a hol mind a folyó ügyekre nézve, mind a törvényhozás előterjesztendő munkálatokra nézve — melyek közül most csak a regale javaslatot, a pénzügyi közigazgatás reformját s az 1888-ki költségvetést említjük — fogadta az illető előadók előterjesztéseit.

Kuhn báró és a bécsi lapok.

A bécsi lapok, a félhivatalos „Presse” kivételével vezércikkben foglalkoznak ama szokatlan, sőt páratlan tüntetéssel, melyet a távozó Kuhn bárónak félezerre menő tiszt-társa rendezett. A legtöbb lap azonban óvatosan kerül, hogy a nyugdíjazott táborvezér nagy beszédéből a sorok közt rejő értelmet kimagyarázza s hogy az osztrák hadseregben eddig páratlan tüntetésben más lásson a tisztiek meleg ragaszkodásánál szeretett tábornokukhoz. A demonstrációban nem a czopf elleni tiltakozást, hanem a nép és hadsereg közti választal ledőlését, a polgári és katonai elem egymáshoz való közlekedését látja.

A „Fremdenblatt” hangsúlyozza ugyan, mily ritka eset, hogy egy osztrák tábornok kilépjen a szóból és szónoklatot mondjon, de óvakodik véleményt mondani Kuhn tégnapelőtti beszédéről. Cikkje csupa általánosságban mozog s a bucsuzó tábornok érdemeire szorítkozik. Dicsőri a tudományok és irodalom iránti előszeretést s így végzi cikkét: „Rég ledől az a választal, mely valaha a hadsereget és lakosságot elválasztotta egymástól. A fegyveres nép és az, mely teljesíti polgári kötelességeit az ál-

lamma szemben, ugyanevgy szellem által áthatott összességét képeznek. A lakosság teljes tudatában van a hadsereg és vezérei feladatainak és nehézkötelességeinek. Tetteiket talja méltányolni, érdemeiket megítélni és emlékeiket tisztelőben tartani. A hadsereg és vezérei többé nem állnak mint idegenek és közömbösen a lakossággal szemben.”

Hasonló szellemben és nem több világossággal és határozottsággal ír a „N. Fr. Presse”. Ez is hangsúlyozza, hogy a tisztiek rokonszenvének eme nyilvánítása „tejesen kilép a katonai tradíció keretéből” s hozzáteszi, hogy ezen bucsu a hadseregnek és a távozó tábornoknak egyaránt becsületére válik. „A tisztikar” — ugymond a „N. Fr. Pr.” — bebizonyította, hogy ragaszkodását parancsnokhoz nem a fegyelmet és a katonai engedelmesség erőszakkal ki, hanem mélyen szívében gyökeredzik és irigység nélkül méltaságból fakad amaz érdemeknek, melyek Kuhn életpályáját díszítik. Aztán elősorolva Kuhn érdemeit, bizonyos jezsuitizmussal így folytatja: „Ki ne örvendene, látva, hogy ily tulajdonságokat a hadsereg érdem szerint méltányol s mily visszatartó lett volna, ha a tisztikar más érzelmet mutatott volna, ha a bukkott nagyságtól hidegséggel fordult volna el, ha a parancsnok hatalmával katonáinak hívei is elfordultak volna a hadvezérről.”

Kuhn beszédének polemikus vonatkozása elől a lap gondosan kitér s óvatosan, nehogy a czornának szemét szurjon, csak annyit jegyez meg, hogy mégis jobb lett volna, ha a gráci bucsu kevésbé zajos, kevésbé „demonstratív” lett volna, mert ott, a hol nem ismerik az osztrák hadsereget, könnyen félremagyarázhatnák a Kuhn személyné és katonai érdemei biztosítékot nyújtának az iránt, hogy a nemes és lovagi érzelme e kitérés miatt az osztrák hadsereg egy higgadt gondolkodó előtt sem fog feltűnő egy pretoriánus hadsereg színeiben, mely kedvező körülmények között emel fel.

Más hurokat pengtet a „Wiener Tagblatt” Ennek cikke, a sorok közt olvasható finom gunnyal Kuhn báró, a dicsővkő tábornok ellen irányul. Ráolvasa eme sokszor idézett sort „Wallenstein tábornokból: „Das Wort ist frei, die That ist stumm, der Gehorsam blind.” Idéál továbbá, hogy Wallenstein azt mondta táboráról: „Ennek a hadseregnek, mely magát császárnak mondja, mely itt Csehországban tanyáz, nincs hazája.” Azóta megváltoztak a viszonyok, az osztrák hadseregnek — írja a „Wiener Tagblatt” — most már van hazája, de Wallenstein is félreismerte hadseregét, melyben tudvalevőleg a császár iránti hűség győzött és az eszdek hívek maradtak a császári zás-

lókhoz, midőn a rendkívüli teljhatalommal felruházott hadvezér az elszakadásra akarta őket bírni.

Eléggé érthető ez a virágnyelv, mely tovább is ugy tart, a mely nyilván a bucsuzó tábornok és a tüntető tisztiek ellen irányul. „A tisztiek, a kik befogták magukat a tábornok kocsija elé” — folytatja az idézett hírlap félreismerhetetlen gunnyal — „a tisztiek, a kik ablaka előtt kardjaikat keresztbezték, bizonyára a harczerén is bátorságuk és vitéségük fényes példáját fogják adni.”

A osztrák reálta Kuhn ama megjegyzésére is, hogy 1869-ben és 1868-ban mas lefolyása lett volna a dolgoknak, ha az osztrák hadsereg támadólag lépett volna fel s erre nézve megjegyzi: „Kuhn báró katonai tekintély, és katonatisztekhez szólt; de azok, a kik az 1869-ki és 1866-ki hadjáratokba befoytak, szintén katonai tekintélyek voltak és bizonyára szintén voltak határozott okaik, hogy aközököt ugy vezessék. Nincs hajlammal befurakodni e dolgok vitásába, annál kevésbé, minthogy a történelmi tények meggyannak s utolagos kritika semmit se képes rajtuk változtatni. A tets néma és a siker által beszélt. Ha a hadseregnek győzni fogna, ez nem a katonai kritika, hanem a vak engedelmeség és a néma tett által fog történni.”

Még gunyosabb a cikke hangja ott, a hol Kuhn báró beszédének ama passzusára tér, melyben Napoleonnal, Jend herceggel és Radeckyval hasonlította magát öszve. Kuhnnek érdemeit is elismeri, bár igaz, hogy e híres férfiak oly sikereket mutatának fel, — melyek még magasabbak, mint a harmadik hadtett parancsnokának sikerei. De épen azért, mert e nagy hadvezérek fényes sikereket értek el és mert a világtörténelem hirdeti dicsőségüket, nem volt rá szüktség, hogy önmagukat totyogják saját tetteik kikiáltójává. Ha egy francia becsélt volna oly módon, mint Kuhn báró, francia tulajdonának mondták volna az erős önértéket, mely nagyon is követelés legnyitvánu.

Majd epoztrfálja Kuhnnek a homályos német szöveg folytán rosszul értelmezett s a magyar fordításban is helytelenül közölt ama mondatát, hogy ő nemesek katonai tudományokkal foglalkozott, mint ragyogó példányképi: Jend herceg, Napoleón és Radecky s megjegyzi, hogy az osztrák hadseregben van elég fiatal tábornok, a ki szintén dicsékedhetnek ezzel.

Az „ARADI KÖZLÖNY” tárczája, (Julius 28.)

Fürdő-saison.

X.

Herkulesfürdő.

Ha két páciens a reggelinél találkozik, az első kérdése az: „Hogy van?” hogy aludt az éjjel? S megindul a kölcsönös panaszok árja, a bajok hosszadalmas leírása, a vizaszt váró és éhező lamentálás. A lovaglasi sport barátai előtt bizonyára ismeretes az a szakmunka, melynek czimlapján egy ló van lerajzolva, képviselője minden elgondolható bajnak, mely e hasznos állatot csak érheti. Minden fürdőbeli beteg — sit venia verbo — bizonyos tekintetben hasonlít ehez a „mintabeteg” lóhoz: fáj a feje, sajog a térd, csog a tüle, osikorog a nyaka, lázong az idegrendszer, dobog a szíve, reszket a keze, rossz az étvágya, keesernyű a szája, melabns a kedélybangulata, bizserog a vére, homályos a tekintete, tampa a szaglása és megtagadja a szolgálatot a két lába.

S miközben a két páciens elpanaszolja az ő nagy baját, a legjobb étvágyal költi el a reggelit, két karikákat ereget szivarjából a levegőbe, aztán nekiindul a hegyi óvénynék és appetitium kedvéért olyan sétákat végez, hogy „hivatalosan” egészsége embernek is elég volna. Aztán elköli, mint egy bunda és másnap — újra előlöl kezd a panaszt.

Nem mondom, hogy nem volna itt komolyan beteg ember is, de ez magába zárja fájdalmát és csak akkor válik „beszédese” beteggé, mikor már erősen halad a javulás útján. Az igazi beteg és az érdekes beteg egészen különböző valami. Határozott tul-sulyban az utóbbiak vannak.

vezetglők sorából. A téli saison diadalalbal belefáradva, a társadalmi steple chasé-ó megfürve, elhagyja a női érdekes beteg a fürdőt és fűrdőhelyen — folytatja a téli életmódot. Nincs ugyan koncert, bál, színház, de van szerelmi cselezővény. Nehogy a fegyvert pihenés közben rozsdá ellepje, az érdekes beteg itt is szövi — a kisebb-nagyobb intrikákat, akad mindig fiatal balek, a ki elég jó czéltáblának.

Van aztán más fajtája az érdekes női betegeknek. Fialat leányok, a kiknek vérebén kevés a vas és ifju nők, a kiket nagyon megviselt az anyaság. Ezek igazán érdekesek, mint embertani, ugy lélektani szempontból is. Halvány arczuk, vértelen ajkuk és nagy szemek melanccholitikus tekiutate sok elíteltől fájadalomról, hallgatag epedásról és néma bánatról szól. Valhányszor ez illyent látom, mindig a lilomra gondolok, mely akkor legszebb, mikor már hervadás lehelete érinti.

De ime, itt közelit egy junói alak. Lágyan hullámkzik széles csipők fölött az erős, életvágtyól duzzadó kebel. Vápiros ajkainak rejtélyes mosolya talányokat igér és a szemek égető, perzselő sugara mérészen hirdeti a talány megoldását. Bármilyen piciny is a hóféhr kéz, méersen markol az élet örömeibe; bármilyen apró is a keces láb, megszokta a lejőn való járást. Mit keres itt? Melyik forrásból akar gyógyulást meríteni? Senki sem tudja, senki sem kutatja — de annyi bizonyos, hogy ez a nő az életnek nagy betegé.

Aki pedig az igazi betegéket látni akarja, keljen fel hajnalban. A testi nyomor szegyelő, nem szereti, ha a fizikai jólét szánalommal tekiti fájdalma. Mert nem csak a szegényeknek vannak az ő „nebants virágai”, a kik félve húzódnak össze, mikor a részvét szeme tekint rájuk, hanem a testi fájadalom is kerüli a napfényt. Négy és öt óra közt, mikor a felkelő nap első sugara oskóolja a begyek ormát, hosszú menetekben vándorognak az élet rokkantjai. Kik gyalog, kik hordágyon, kik pe-

zsoosin, a fűrdőbe és onnan vissza. Napközben alig látni őket, mert az igazi fájadalom mindig szegyelős.

A „miseria plebs” a kegyelemből gyógyuló nép külön fűrdővel bír. Oh, ez komolyan veszi a gyógyulás feladatát! Nem jön ide gazdag toillettekkkel, hanem azzal a kemény elhatározással, hogy kiaknazza az áldásos természet minden előnyét és meggyógyul. Betegeskedni gazdag embernek való mulatság. A betegséget kényeztetni azok szórakozása, a kiknek nincs más dolguk. A szegény embert ottthon már várja a munka, s mikor ő ide jön, — ki tudja milyen áldozatok árán? — jól használja idejét. Harcol a betegség ellen minden erejéből, s vagy legyőzi, vagy földhöz szuitatik általa, de fegyverszünetre nem lép vele!

A gazdag beteg érdeklődik szenvedéseinek társa iránt szóval, a szegény pedig tettei. A gazdag beteg külön fürdik, a szegény közösen. Nem fizetnek három forintot egy-egy masszage-ért, de megroppintják egymás derekát, kidöröszlik a gémbere-dített tagokból a osut, kiverik minden pozíciójából a betegséget. A szegények osztályában értes csak igazán a gyógyulás remek művészetét.

Ha már a betegéről szóltam, megemlítem az orvosokat is. Herkulesfürdőnek derék orvosi kara van, érdemes az elismerésre. Tevékenyek és fáradhatlanok abban, hogy a betegnek lehető kényelmet szerezzenek. Mintegy hat orvos van itt, a különféle nemzetiségek protegalitjai. Minket, magyarokat első sorban két név érdekel: L i t a e k dr. kineztári fűrdőorvos; jó orvos, jeles szakférfi és — ami olyan fűrdőnél, ahová sok nő jár, nem megvetendő — szép férfiu. N e m e t i dr. kiváló praktikus, nemkülönböben magyar érzelmi és örökké vigkedélyt; ami nagyon elősegíti az érintkezésetbetegével. Hogy milyen érdeme van e két férfiu-nak és a derék fűrdőigazgatósnak a magyárosodás körül, arról más alkalommal fogok bővebben szólni. — Ahányó!

Monte-Carlo történet

(Angol regény egy kötetben.) — „A VASÍ KÖZLÖNY” számára fordította: — (12. folytatás.)

HATODIK FEJEZET.

Hit ellen szeretet.

— Ön tudja, — kezdé Helena ingatottan, — hogy nem szeretnék bántani egy élő lényt sem, mennyivel kevesebbet... — itt félbeszakította magát és aztán gyorsan mondta: inkább magam viselnék el minden fájdalmat, Ha ön holnapig várhatna? azután hozzátette nyugodtabban: — Csak délután utaznak, és ha óhajlja a reggeli órákban.

— En csak azt óhajthatom a mi önnek kellemes. Tehát nem ma? Oh Helena, hát elrabolja-e ez minden reményemet? Helena tagadólj rázza fejét. Aikai reszkettek, mintha felelni akarna, de hirtelen úgy tetézt Györgynek, mintha valami megakadályozná szavait és látta, hogy a fiatal leány mélyen meg van hatva, szemei könyvekkel teltek meg. Ha egyedül vannak, Warrender vees bátorságot magának és karjaiba szoritja Helenát és kicsikarja tőle szerelmének vallomását; az örvény, a mi őt elválasztotta ezáltal bizonyosan örökre eltűnt volna. Azonban Péter Lorenz, a ki a kis jelenetet figyelemmel kísérte, féljők közlekedett. Warrender szeméi könyörgő tekinteteket vetettek Helena felé, ennek közai pedig reszkettek, a székfőbokrta a földressett és miután Warrender felvette azt, kiszakított belőle egy lehar virágot és oda tette a kis kosarkára.

— Szabad megtartanom ezt az egyet? — mondá alázatosan. Ide akarja adni nekem, annak jelöl, hogy nem haragszik? Helena néma od a nyújtá a virágot és azután a pap felé fordult. — Kedves leányom, — susogó es gyöngéden — gondolj anyád tanácsaira, gondolj annyi nemes aszony példájára, a kik az ifjuság és szerelem örömeit csak áldozatnak tekintették, a mit istennek hoztak. Légy bátor és nagy leand jutalmad. — Holnap, atyám — suttagó Helena a zokogástól elfojtott hangon — holnap megkísértem, hogy feledatommal megbirkózzam.

Midőn ismét a terrasszéhoz értek, Warrender elbucuzott.

— Nagyon sajnálom, — mondá a pap udvariasan, — hogy sir John nincs itthon, csak késő este tér vissza.

Warrender egy pillanattig tartotta fogva Helená kezét és osodálkozott magában, annak jég hidegége felett.

— Isten önnel, — mondá — holnapig.

HETEDIK FEJEZET.

A faxus alóban.

Helena kiköszökött, vitt gyümölcsöt és virágot az apaszáknak, megátogatott néhány beteg az ispiitályban, jázott az árnyagyermekekkel, a kiket a nőnek ápoltak, és osztozgatott köztük könyveket és játékesereket. De szive valami különös nyugtalanságot érzett; úgy járt kelt, mint egy alvajáró, és nem volt képes még egy percze sem elűzni a gondolatot Warrenderről; mindentől látta kényörgő szeméit.

Midőn arra a fájdalomra gondolt, melyet ő okozott, önkénytelenül összerázkódott, mintha őt bántották volna. Egyedül ereje valami lelki elragadtatásban rejlett, a mi lényét fogva tartotta. Isten áldozatot kívánt tőle, és ő ez áldozatot a régi márttyrok inghatatlan hitével akarta hozni, nem rossz kedvűen és csüggedten.

A megpróbáltatások óráiban jutnak érvényre a gyermekbenyomások és az első nevelés befolyása. Helenának is most gyümölcsözött a szigorú fegyelem, mely által fiatal életét töltötte el. Természetes éréseinek leküzdése és azoknak a vallás óvénnyel való irányzása, a majdnem babonás tisztelés egy láthatatlan figyelmeztető iránt, a mi anya iránti szeretete helyébe lépett, fenső és bátor elragadtatása és önzetlen törekvése, mind ez csak e gy elhatározásra vihette a fiatal leányt.

Mindazonáltal — és habár nem hitt volna a Warrenderrel való egyesülésének lehetőségében — szívében mégis megmaradt a gyöngye remény, hogy talán még sem kívántatik tőle az áldozat egész szigorában. A fiataloknak oly beláthatatlannak látszik a jövő. Az aszonnyra nézve egész lehetetlen, hogy élete a szeretett férfitől teljesen el legyen választva. Eppen ugy kiserthető saját természetének egy részét elpusztítani. Es Helena nem bírta egészen elűzni azt a gondolatot, hogy — évek múltán talán —

Kuhn báró azonban nem egészen így mondta ezt: szavainak az volt az értelme, — hogy mint példányképei Jenő herceg stb. . . .

Végül a „W. Tagblatt” cikkje oda konkludál, hogy mivel hadseregünk sokféle nemzetiségekből áll, szükséges, hogy a katonai szellem a hadseregben elég erősen bizonyosuljon, hogy egyéni érzelmeinek nyilvánítsók elfojtassanak.

A „N. Wiener Tagblatt” szintén oly eseménynek mondja a gráci tündétét, a melyre nincs precedens a melyen fent és lent van mit gondolni. Ez a lap is hangsúlyozza, hogy a nép és hadsereg közt többé nincs választás. Kuhn beszédéből különösen azt a részt emeli ki, mely a katonai miveltéséről szóló szövegben a reményének és óhajának ad kifejezést, hogy Kuhn báró mielőbb foglaljon el újra tetszéseivel és érdemeivel méltó állást a hadseregben.

Külföld.

Orosz kívánságok. A német császár még orosz földön időzött, mikor a pánszláv körök újra kezdtek egyfelől, — hogy többet ne mondják — tulságos és teljesen jogosulatlan önhittségről tanuskodó követelések előszámlálását, másfelől igazító bujtogatásait a birodalom határain kívül. A moszkvai orosz lap, a mely Katkov halála óta belterületéből és tekintélyéből nagyon sokat ellenben önteltéséből semmit sem vesztett, tudomást vesz ugyan róla, hogy Vilmos császár a Német- és Oroszország közt azelőtt fennálló jó viszony helyreállítására czéljából tett látogatást az orosz udvarnál, de egyuttal követeli, hogy a berlini kormány bebizonyítsa barátságos ösztönöségét, egyfelől a bolgar kérdésben, az orosz követelések jogosságának elismerése és az orosz keleti politika tetleges támogatása által, másfelől pedig mindazon kérdésekben, a melyek a nemzetgazdaságát és a pénzügyek körébe vágnak. — Nemcsak a elvált, mennyiben lesz hajlandó a német kormány az első pontra nézve megfelelni az orosz kívánságoknak; e tekintetben nyugodtan nézhetünk a jövő elé, biztos tudatban, annak, hogy a német intéző köröknek, a melyek az időjártaul szerzett tapasztalatokat nem szokták elfeledni, — eszbe sem jutott Németország szövetségeinek érdekeit, az orosz terjesztései vágyaknak feláldozni. A mi pedig a második pontot illeti, erre nézve alig néhány nap előtt megfelelt a birodalmi kancellár lapja, kijelentvén, hogy az sem lehet róla, hogy a német birodalmi banknak újból megengedtessek „kosztba venni” az orosz értékpapirokat. — A „Petersburgskaja Vjedomosti” pedig azt jövendőli, hogy a német császár kopenhágai látogatása karba fog veszni, mert a berlini kabinetnek nem fog sikerülnie „barátságos befolyásának körébe” bevonnai Daniát, a hol nemcsak a nép közt, de a politikai körökben is, pártkülönbség nélkül még „él és uralkodik a revanche vágy.” Tolstoj gróf lapja ezt a jövendőlést nyilván egyetlen sovinsita dán lap nyilatkozataira alapítja, mert a dán sajtó többi része a rokonszenv meleg és őszinte hangján hirdövi a német császár látogatását: az említett lap pedig ezzel szemben által kevésbé számít, mivel a sovinizmus általában mindenütt, Oroszországot kivéve, a legjobb uton van, hogy végkép lejárja magát s helyet engedjen a realis politika körülményeivel és követelményeivel számoló józan felfogásnak. De a pánszláv

sajtó e tündetel, a melyekre olvasóinkat figyelmeztetni kívántuk, kétségkívül szintén anyagot fognak szolgáltatni arra, hogy a németországi közvélemény tájékozhasna magát a „nem hivatalos”, de azért nem kevésbé befolyásos pánszláv körök hangulata és valódi érzelmei felől, szemben a német császár barátságos, előzékeny közeledésével.

Az „eredmény.” Míg a „National Ztg.” feltételes formában a határozatlan szöveggel, de némileg optimistikus beszéssel, meg a német császár utazásának sikerét, addig a „Post”, mellyel az orosz sajtó köztöttesben áll, a körökkel, melyek a politikát csinálják, határozottan ridegen áll meg az ut. Beismeri ugyan, hogy a német császár fogadtatása vendégszerető, nagyszerű és barátságos volt, és habár éppen orosz hangok, mint a „Politische Correspondenz”-ban is, utaltak arra, hogy a pétervári császár-találkozás napjai belső mivoltukban nem voltak a lelkesedéstől ugy áthatva, mint azt a lapok kiszúezték, mindazonáltal a császár fogadtatása az udvar és a lakosság részéről, igen szives volt, szivesebb, mint I. Vilmos császár a francia háboru után. Azonfelül III. Sándor alatt az orosz udvar soha sem jött még oly közvetlen érintkezésbe a néppel, mint ezuttal, dacára a nihilista veszedelemnek. A zomban politikai szempontból a világ mivel sem okosult. A konfliktus veszélyeinek elhárítása csak ugy képzelhető, ha Oroszország keleten való eljárásának legyenek annak czéljai bármely gigantikusra tervezve, — más utat szab ki, mint a melyet eddig követett. Erre nézve azonban a találkozás bajosa nyújt kilátást.

A „Post” ezután kétsége vonja a „Rusische Correspondenz” jelentésének helyes voltát és előre látói véli, hogy Oroszország folytonos hivatkozással a szerződésekre, továbbhat is arra fog törekedni, hogy helyi konfliktusok feloldozásával a rá nézve előnyös megoldást előidézza, míg ellenben Ausztria-Magyarország, Anglia és Olaszország elvannak határozva, semmiféle lokalis esemény folytán sem engedni megoly változást, mely az orosz befolyás előnyére szolgálna. De az az orosz politika ezen lelkedése ily kis eseményekre, a melyek szikrák dobtathatnak a nagy puszkaporos hordába, idezi elő a kelletlen feszültséget. A berlini és pétervári udvarok banuglata a találkozás által valószínűleg igen barátságos vált, esetleg az orosz sajtó hangja is valamivel tisztességesebb lesz, de annak lehetőségét, hogy Berlin és Pétervár közösen a nagy keleti problémát a békés megoldás útjára vezethessék, a „Post” nem látja. Vajon Németország e problema háború: kifejlődésének következményeivel szemben, abban való részt nem vételt meg tudja-e valósítani, azt csak a jövő mondhatja meg.

Az olasz és francia sajtó között azutóbbi időben éles vita folyik. Még oly előkelő közlathatóságok is, mint a „Journal de Débats” s a „Temps” felvették avatikáni sajtóirodából került, az olasz királyt s az olasz kormányt erősen sértő közlathatásokat. Az olasz lapok e miatt keményen elítélik a francia lapok alatomoskodásait, sőt a „Tribuna” is, mely legtovább képviselte a francziakkal való rokonszenvet az olasz sajtóban, éles hangon írt cikkiben mondja fel a barátságot Franciaországnak. A lengyeleket újra édesgetik magukhoz az oroszok. A „Varasvskij Dnjevnik” ugyan is, mely tudvalevőleg az orosz kormányuk varsói sajtóközege, tovább folytatja sikerte-

len farrakozását, hogy az oroszokat és lengyeleket egymással kiengesztelje. Így megelégedéssel regisztrálja, hogy a bolognai egyetemi ünnepeiségek alkalmával Bolognába az orosz és lengyel tanárok között közeledés jött létre. Különösen Wesselowskij, a pétervári egyetem tanára volt az, aki a lengyeleket egészen elragadta. Moravszkij, a krakói egyetem tanára Sklifassovskij tanárral lengyelül beszélgetett és ez neki kis-orosz nyelven válaszolt. Különben állított: „Wladimir nagyherceg és neje, legutóbbi tartózkodása alkalmával Varsóban, szokatlan módon tüntették ki a lengyeleket. — Csudálatos módon „Vars. Dnjevnik” erről nem tett tudomást, valószínűleg azért, mert Wladimir nagyherceg neje — német származású. A hivatalos lap azt sem említi meg, hogy Popiel, varsói érsek meghívást kapott a nagyhercegnél tartott dejeuner-hez és hogy a nagyhercegi pár Potocki gróftól Milanóban meglátogatta s nála több órán át időzött. Figyelmre méltó az is, hogy — mint a „Schles. Zig.”-nak jelentik — a nagyherceg utasítására, a lengyel lapok szerkesztőseinek minden ünnepélyességhez belépti jegyet küldtek. Így mintegy megengedteték nekik, hogy saját tapasztalásból, „saját felfogás szerint” reflektálhassanak a dejeunerre azért gondoskodott, hogy ezen „önálló” közlathatások megfelelőleg módosítva lassanak napvilágot.

Legujabb posta.

Orosz fondorlatok a Balkonon. Montenegróból, mint hiteles dolgot jelentik, hogy az 1882-ből ismert bandavezetők Salko Forta és Bobric Andrejevica irányában mentek, hogy a novibazáriszandsákban vagy Herczegoviban felkelést készítsenek el.

Vilmos császár Bulgáriáról. Pétervárról jelentik, hogy ott az a valószínűsítés hirt kering, hogy Vilmos császár értesül adta, hogy Waldemar dán hercegében a koburgi herceggel igen alkalmas utódját látja s nem fogja elmulasztani, hogy ezt kopenhágai látogatása alkalmával szöha hozza. Sokkal hihetőbb ellenben az állítás, hogy az orosz trónörökös még ez év folyamában nagy körutat fog tenni Oroszországban s ezzel kapcsolatban az európai kontinent is meg fogja látogatni. Berlin meglátogatásával fog a körutazás végjődni, a hol aztán eljegyzése lesz Margit hercegnővel.

„ARADI KOZLÖNY”

Előfizetési feltételei. Helyben házhoz hordva: Egy évre 12 ft — kr, Fél évre 6 „ — „, Negyed évre 3 „ — „, Egy órára 1 „ — „.

Vidékre szétküldve: Egy évre 14 ft — kr, Fél évre 7 „ — „, Negyed évre 3 „ 50 „, Egy órára 1 „ 20 „.

Felkérjük lapunk azon előfizetőit, kiknek előfizetése június végén lejárt, hogy az előfizetést mielőbb megtenni sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldésében fennakadás álljon be.

NAPTÁR.

Julius 28. Szombat. Romai katolikus naptár: Gyűző p. Prot. naptár: Pentek, Sám. Görög-orosz naptár: (Julius 18.) Czirill. Nap két órá 21 perccel, nyugozik 7 óra 41 perccel.

„A Kölcsey könyvtár” kedden és szombaton délután 3-4 és pénteken délelőtt 11-12 óra közt használható.

HIREK.

Arad és vidéke.

Személyi hir. Ormós Péter kir. tanácsos, alispán tegnap Pétervárról hazakereszt.

A nyugdíjazott iskola-felügyelő. Simay István Aradváros iskola felügyelője, beadott kérvényéhez képest, a városi tisztviselői vélemény alapján állásától felmentették s a nyugdíj bizottság hozzájárulásával nyugdíjaztatott. A felmentő hivatalos okmány meleg elismeréssel adózik Simay 20 éves tanügyi munkásságáért s ezzel megadja az érdemnek azt az elismerést, mely minden jutalomnál legkedvesebb lehet. Mi a magunk részéről is a legteljesebb elismeréssel adozhatunk a lelépő tanfőúr általán ismert érdemei iránt, s ha a hivatalos bizelgő sorokhoz még valamit toldhatnánk, az csak az lehetne, hogy lelje fel Simay méltán kiérdemelt nyugalmát, s érje meg az általa elvetett mag terebélyes fával leendő növekedését egy minden tekintetben megfelelő lelkes és buzgó utód ápoló és védő gondozása alatt. Simay helye alkalmasint pályázat után fog betölteni, s már jelenleg is a jelöltet Millig József emlegeti a polgárisoklat igazgató személyében.

A pécsai megyei házra, melyben a szolgabírói hivatal van elhelyezve, f. hó 26-án tartott meg a legutóbbi megyei

közgyűlés által elrendelt önkéntes árverés. Ott árverés közli a legmagasabb ajánlatot íf. Issekutz István tetten, ki 5051 forintot ajánlt a házért. — A szolgabírói hivatal tudvalevőleg a volt jószágigazgató-sági épületben szándékolta elhelyeztetni. A megyei ház vételára a közgyűlési határozat értelmében ezen állami épület megvételére lesz fordítandó.

„Lonovics.” Ezim alatt az ellenzéki „Makói Hírlap” írja a következőket: „Az Arad és Vidék”-nél régóta megrogzött szokás az, hogy akkor, midőn saját háza előtt nem talál már sopáni valót: átkalandozik idegen területre, oda, hol sem a viszonyok, sem az embereket nem ismeri és gáncosodik, kritizál durva és kegyetlen modorban. Vasárnapi száma megint köztölt egy ily cikket, mely „Lonovics” föllírással volt ellátva és a lap első helyén látott napvilágot. A közlathatás a csanádmezei főispán és családja ellen való legqualifikáhatatlanabb invektivákat tartalmazza azért: méltó megbotránkozást keltett meggyeszerző, még azoknál is, kik különben nem tartoznak a főispán hódolói, és családai közé. Ez utóbbiak egyike vagyunk mi is. Megyénk adminisztrációját nem csak jónak nem tartjuk, de határozottan silánynak mondjuk. Ha valahol javításra, gyökeres reformra vár a közigazgatás, ugy a mi adminisztrációnk az, mely e tekintetben a legtöbb figyelmet érdemli. S Lonovics József sem Tabajdi Károly. Benne soha sem keresték a főispán mintaképét. Vannak hibái fölös számmal, tagadhatatlan. A kritika tehát bőven talál nálunk is anyagot. Alkalomadtán mi is föl szoktuk használni. Független lap vagyunk, tehát elmondhatjuk, el is mondottuk és elmondjuk majd ezentul is nézetünket leplezetlenül, ugy a közigazgatásról magáról, mint annak vezető tényezőiről. Am a kritikának az a módja, melyet az „Arad és Vidék” legutóbb is használt, mindenkor perhorreszkáltuk, mert megengedhetének, a szurnalisztikai tisztességgel összeegyeztethetőnek nem tartjuk. Sokan ugy vélekednek, hogy lapársunk ez cikke által más részben való érdekeken akart lezárítani. Nos hát, ha ez volt az „Arad és Vidék” célzata, akkor taktikai hibát is követett el. Mert a kérdéses közlathatás csak azoknak árthat, a kiknek használni akart és csak azoknak fog használni, a kik ellen éle fordítva volt.

A Szelle-Reusz-féle sajtóper a Kuria. Szelle József aradi ügyvédnek Reusz György elleni sajtóperében a magánpanaszos tudvalevőleg semmisségi panaszt jelentett a 25-én tartott Anna-bál teljes kronikáját a közlathatásban. Pannban 9 órakor kijutott a nevezett és valóban kevés gondban részesített helyiség lámpái és gyertyái kielégítő számban. Nemkülönbön rázendített valami más vidékről meghitt zenekar a saját külön „karmestere” (igy volt a meghívón jelölve) vezetésével mellett valami darabba, mely éppen ugy lehetett a Rakóczy, mint az „Órdög-induló”, a mennyiben más nem hallatszott ki, mint a klarinétos, a ki ugy látszik csak az alkalomra vett szabadságot az általa vezetett vályogvető részvénytársulattól. Hogy ugy fél tíz tájon mégis együtt volt körülbelül 150 főre tehető kedélyes és igazán szép társaság, az Auer uram, erről meg lehet győződve, éppen nem az igért — de elmaradt — gyulai bandájának köszönhető, hanem annak a vidéki városokban ritka, szép összetartásnak és kedélyességnek, mely Szt.-Annán tapasztalható. — A mi — és ezt felesleges is megjegyeznen — ismét nem a vendégös uram érdeme, a ki a muzsikájával egy nagy társaság hallgatását nem resteli veszélyeztetni. Csakhamar szünet távozra perdtül apraja-nagyja és a menynyire a helyiség gidres-gódrós talaja engedte az utolsó pontig lejártak az ügyesen összehálított és széles aranykeretbe kifüggesztett, ilyes kivittl tánc-rendet. Hogy pezsgő jókedvben, vidám hangulatban egész a reggeli órákig nem volt fogyathozás, azt mindenki természetesen fogja találni, a ki az alábbi műsorból fogadalmat tud szerzeni a bájos és kedves táncos és nem táncosokról. Ugyanis ott voltak: Zórád Ferencz (gyönyörű fehér crém tolette csipkékkel, hajporozva). N o z d r o v i e z k y Janka (égszínkék, hajporozva); N o z d r o v i e z k y Ilona (égszínkék), H o r v á t h Andor (Arad, fekete csipke), N e u p a e r Ödön (veres brokát), P é n z e s Akos (Kleiner Henrik), P é c s a i, fehér csipke), W e i s s Mór (Hollsteiner Simon), A d e l m a n n Károly, S c h e r e r János (Kintzig Ferencz, Vég h Rezső), K i n t z i g Dániel, H o l d s t e i n Lipóné, S t e i n e r Miklós, G e g e Gyuláné, G a r t n e r Antal (Pécska, fehér csipke), S z i g e t h i József (Kerek) Z i m m e r m a n n Zsigmond (Világos) és még többen, kiket sajnálatunkra névszerint nem lehetett szerencsém feljegyezhetni. L e a n o k : J a n s z k y Piroka (fehér szatin, rózsaszín dísz), N o z d r o v i e z k y Marika (rózsaszín velum, fehér csipkedísz), N e u p a e r Róza (fehér szatin), H u n y a d i nővérek (Gyork), S c h e r e r nővérek, G a r t n e r nővérek (G. Huska fehér csipkedísz), B r u c k nővérek, Irházi Vilma (Pankota, fehér), K i n t z i g nővérek (K. Erzsike fehér, égszínkék dísz) G a r t n e r Ilonka (Pécska, fehér), A u g a b u r g e r Etelka (Zomborból)

Iparosok kirándulása Bécabé. Vidékről érkezett tudakozásra közzétessz; az aradi ipartestület elnöksége, hogy a bécsi tanulmányi kirándulásban vidéki iparosok is vehetnek részt, ha augusztus 2-ikáig a menetiárat az ipartestület titkári hivatalához beküldik. Megjegyzetik egyben, hogy a kirándulásban csak azok vehetnek részt, a kik az ipartestületnél jelentkeznek s váltják meg a jegyét, mert a kirándulás zártkörű jelleggel bír s a különvontan csak is kirándulótársaság tagjai utazhatnak.

Szent-Annán — Szent-Annán. Levelezők írja: Noha restelve, de mégis be kell vallanom, hogy nem ismerem szent Annának sem életét történetét és szentéi való avatásának dátumát és okadatolását, sem azt nem tudom eddigéig, miért rendeznek napjának évfordulóján szent e hazában oly kedves és szép táncmulatságokat, melyekkel most minden újsg tele van, s melyekről ölnyi referáda is csak alig mondhat el valamit. Azonban volt légyen bárki is e szent életű hölgy, kegyellett eitem ki nevét, s bizonyára nemcsak én teszem ezt, hanem az egész haza ifjúsága, in kopore. Nem is hiszem, hogy volna nálánál népszerűbb himnusz vagy nomen szent. Hogy is ne! Mikor a mi szentünk mindegyike valami kellemetlenséggel jár koronozást! Az egyik házbérfizetéssel, a másik jéggel, a harmadik a gúza szívét remegéssel eltöltő fagyval és isten tudja még mi mindennel nem, hozzá nem számítva, hogy egy kis bójt még majd mindegyik mellé dukál. — De a legszeretreméltóbb alkban a szent hölgy mégis csak Szent-Annán vulgó Uj-Szent-Annán jelenik meg mindannyiszor, valahányszor a kalendárium július hónapnak a huszhatodik napja felé közeleg. — Nebezen is várja e napot Uj-Szent-Annának ifja, öregje. Ez nagyban egyezersmind a bucsu napja is. Tehát kétszerez ok a táncmulatság rendezésére és a tánczó-lásra, mire pedig különösen a hőzvelet meggyeszerző ok nélkülül sem volna nagyon nehéz rá-érszél. Ejnye ni! Azon vezem magam észre, hogy majdnem valami Anna-bál féle elmékedés ugrom háló, pedig én egészen mátra nyertem mandátumot a szentannai hölgyektől. Es pedig a báliferensségre: teljes szótöbbséggel. Ezzel dicsekedhetem. De már nem igen dicsekedhetem azal, hogy azt is meghagyják, hogy a bevezető szöveget hagyjam el, s a számomra az „Aradi Közlöny”-ben az ő kedvence lapjokban átengedtet tért, a név mellé jegyzett tolette leírással töltsem be. Szósz nélkül bál referádat! Mustár nékthi pezenyét! Pardon prózaiasságomért! (Helyre nem hibámat) E szentannai hölgyet csodálói, és érte rajongó nélkül képzelné! Ilyen volna egy bál referáda bevezetés nélkül. De azért a megbízásról sem feledkezem meg.

Warrender áttér az ő hitéhez, nem írta való szerelemből, hanem benső meggyőződésből, és hogy akkor boldogok lesznek együtt.

De a pusztá gondolat is már vád volt. A lemondásnak tökéletesnek kellett lennie; nem engedhetett meg magának még a legeszkélyebb eltérést sem a szigorú kötelesegtől. Nem szabad visszatekintenie a multba, nem előre kutatni a jövőben, sem alkudoznia a sorssal, hogy ne veszítse el a jövendőbeli jutalmat.

Hazatértékor Helena néma maradt. Péter Lorenz nem vesztette el az időt, és egész út alatt folyton csak figyelmeztette a fiatal leányt, és beszédjének csak egy ocsója volt: a lemondás dicsekedése, a csendes hősiességnek nagysága, mely lemond minden földi örömről az érnny, az igazság és a jó kedvéért. Helena könnyen h jött meg e kéz alatt. Péter Lorenz nem volt kemény szívű tanácsadó, minden érzés és részvét nélkül. Ha csak egy szának eszköze adta volna oda magát, bizonyosan nem érte ezát Helénánál. Ő is barozott egykor, vértett és győzött. Erzáletében beszélt, de beszéde szenev élyeküli határozottságra mutatott. Lelkesedéssel beszélt hitéről és szavai Helénát annyira feltöltették, hogy csak egy kényserítő köteleseget ismert. A reggel anyjától kapott levél még megerősítette fanatikus hitében és ez volt talán a leghatásosabb fegyver, mit Warrender ellen használhatott.

Mrs. Kilyth nyugtalan lett Helena leveleiben említett új barátja miatt, nem ismerte leányt, félt egy protestáns öszekötetés lehető következményeitől és beható szavakban írt Helénának és figyelmeztette a veszélyre, ha más hittűnek adja oda szívét. Káuitál kötelesegeire mint egy katolikus csaisád képviselője és könyörögve kérte, ne létesítsen új akadályt az annyira várt és már oly közel álló egyesülés elé. Szegény Helena vak és félrevezetett! Gyermeki bizalommal támaszkodott a támaszra, melyet képzelete teremtet. Hit és lemondás volt jelzava. Gyontató atyja, anyja, az elvált, melyekben felnőt és amelyek észrevétlenül formáltak jellemét, minden azt parancsolta, hogy ama szerelemről mondjon le, a mi már oly nagyon hatalmas gyökeret vert szívében.

Warrender az órákat oly igazatossággal töltötte, a mit eddig még nem orzett. Régebbi idők óta ma ebédelt először egyedül és azután kiment a szabadsba, borzadva a magányos esteli óráktól és irtózza egy álmatlan, nehéz éjszakától. Más körülmények közt most elment volna a kastélyba: a közlekedés észrevétlenül oly bensősé vált, hogy tulajdonképeni meghívások nem történtek csak nagyon ritkán. Sir John kijelentette, hogy mindig örülnek, ha láthatják. Az erdőn vezetett egy kis ösvény, mely nagyon megrövidítette az utat, ugy hogy Warrender nagyon gyorsan jelenhetett meg a terrasson az ott összegyűlt kis körben. Sir John nagyon boldog volt, ha a sakkpartira, a mit esteként Péter Lorenzozel játszott egy kis változatoság következett az által, hogy Györggyel fel s alá menve lovak, kutyák és gazdasági ügyekről beszélgethetett, mint olyan emberrel, a ki az ő nézeteit osztotta. Es ezalatt Helena kicsalta hangzéréből a legkedvesebb hangokat a mik a nyitott ablakon át Warrenderhez is hatottak. Mily boldogok voltak ama órák! Így gondolkozott Warrender, melyen felsőhajva és keserűen megbánva a ma reggel eljett azavakat, a mi őt megfosztotta egy boldog órától kedvese közelében.

Lehetetlen volt ma Helénát paransa ellenére felkeresni; de még sem állhatott ellen, hogy meg ne nézze azokat a helyeket, a miket a fiatal leány jelenléte megszentelt. A mozgás jó hatással volt reá. Nem sokára elérte az erdőt, sietve haladt át a parkon és csakhamar a terrasse közelébe jutott. A hold éjszát fénye elterült a fákra, bokrokra és füvekre, az est néma volt és ezar félt állt töltötte el a levegőt. Az árnyak különös és kísértetiesek voltak. Alig mozdult meg egy falevél és mindentütt pompás csend uralkodott.

A terem nyílt ablakából egy hang sem jött ki, csak gyöngye világság ömlött ki onnan. György hirtelen visszafordított Helena szavaira, a mit első találkozásukkor mondott a taxusleában. Itt sílók a hold fényében. — Nem képzélheti, mi szép az élnék ellenlét a mély árnyék és esztűfény közt.

Ily estén, ily helyen rehez lenne a szerelem könyörgésének ellentállani?

(Folytatása következik.)

